

Hồi Thứ Mười Ba

BIẾN CỐ BẤT NGỜ

Sáng hôm sau, Tiểu Linh thức dậy trước, thấy trong phòng có thêm Tiểu Thất.

Tiểu Thất thì ngủ dưới đất, còn Tiểu Tà thì ngủ trên ghế.

Chốc lát, Tiểu Tà cũng thức dậy, gọi Tiểu Thất:

– Tiểu Thất mau dậy đi! Hôm nay chúng ta có việc cần làm.

Tiểu Thất ngồi dậy nhìn Tiểu Tà một lúc, vẻ mặt ngờ nghệch chưa biết Tiểu Tà có ý định gì.

Tiểu Linh hỏi:

– Tiểu Tà! Huynh mua xách mang gì nhiều vậy?

Tiểu Tà cười nói:

– Đó là những cái túi đựng bạc.

Tiểu Linh cười lớn:

– Bạc đâu mà đựng nhiều vậy?

Tiểu Tà nói:

– Hôm nay chúng ta đi lấy bạc đem về. Thành Tràng An này Hí trường không phải ít, khách cờ bạc rất nhiều. Chúng ta phải tìm đến một sòng cờ bạc kiếm tiền ăn xài.

Tiểu Linh đã biết rõ bản lãnh của Tiểu Tà về môn cờ bạc, còn Tiểu Thất thì chưa biết nên vẻ mặt ngờ ngác, không hiểu gì cả.

Tiểu Tà nói:

– Đi kiếm tiền thì dễ rồi, nhưng chúng ta không có vốn. Tiểu Linh! Trong người Linh muội có được bao nhiêu tiền?

Tiểu Linh nói:

– Tiền bạc thì không có bao nhiêu, nhưng muội có mấy viên ngọc bội loại gia bảo.

Tiểu Tà nói:

– Được rồi! Chỉ cần một trăm lượng thì đủ làm vốn rồi. Tiểu muội đem ngọc bội thế cho chủ khách điếm lấy tiền đi cờ bạc, chắc chắn chúng ta sẽ kiếm được tiền gấp bội, sau đó chuộc lại ngọc bội không khó gì.

Tiểu Linh tuy bất đắc dĩ, nhưng cũng phải đem ngọc bội đi thế cho chủ khách

điểm, lấy được ba trăm lượng bạc.

Tiểu Tà vui mừng:

– Bây giờ chia cho mỗi người bảy cái túi, đeo lên vai, tìm đến Hí trường lấy tiền bạc đem về.

Tiểu Linh lo lắng:

– Tiểu Tà! Nếu chúng ta thua hết tiền thì sao?

Tiểu Tà nói:

– Không có chuyện thua hết tiền. Ta là “Thông Thực Tiểu Bá Vương” chưa hề cỡ bạc thua. Công phu này ta là đệ nhất cao thủ giang hồ. Hãy mau đeo túi vải lên! Nhớ rằng thành Tràng An này là nơi chúng ta phát tài!

Tiểu Tà mang trên lưng bảy túi vải, chia cho Tiểu Linh bảy cái, còn Tiểu Thất sáu cái.

Trên đường đi, ba người gặp rải rác có rất nhiều đệ tử Cái bang, tưởng rằng ba người này đều là Trưởng lão trong Cái bang, nên cung kính cúi đầu thi lễ.

Tiểu Linh nói với Tiểu Tà:

– Chúng ta đeo rất nhiều túi nên đệ tử Cái bang lầm tưởng chúng ta là Trưởng lão trong Cái bang. Nếu họ phát hiện được chúng ta thì thật là buồn cười.

Tiểu Tà đắc ý vung tay hướng về đám ăn mày:

– Quý hữu! Hãy chuẩn bị chia tiền mỗi người một phần. Tối nay có cuộc phát chẩn rất lớn, hãy mau tin cho toàn thể đệ tử Cái bang trong thành Tràng An này biết để đến dự. Ít ra mỗi người cũng được vài chục lượng.

Tiểu Linh vội nắm áo Tiểu Tà kéo lại:

– Tiểu Tà! Số đệ tử Cái bang trong thành Tràng An không phải ít, đừng có nói đùa.

Tiểu Tà hỏi:

– Độ bao nhiêu người?

Tiểu Linh nói:

– Hơn một ngàn người.

Tiểu Tà cười nói:

– Tưởng hàng vạn người chứ hàng ngàn người có gì mà sợ.

Trong lúc đang tranh cãi thì có một lão ăn mày chín túi, tay cầm gậy đánh chó bước tới cúi đầu chào Tiểu Linh:

– Tiểu Công chúa giá lâm đến thành Tràng An, bọn đệ tử chúng tôi không biết để đón tiếp, thật là thất lễ. Xin công chúa thứ tội.

Tiểu Linh nhìn ông lão ăn mày:

– Đã lâu, tiểu nữ không diện kiến trưởng lão, xin trưởng lão chuyển lời của tiểu nữ cầu chúc đệ tử Cái bang mạnh khỏe.

Lão ăn mày nói:

– Đa tạ công chúa!

Tiểu Linh quay lại nói với Tiểu Tà:

– Trưởng lão đây là Phan Tân, Thọ chủ của Cái bang tại thành Tràng An này.

Tiểu Tà reo vui:

– Xin chào trưởng lão! Tối mai công chúa có tổ chức cuộc phát chẩn, xin trưởng lão tin cho đệ tử Cái bang đến để chia phần. Riêng phần của trưởng lão cũng không dưới một trăm lượng bạc.

Phan Tân Thọ chủ đưa mắt nhìn Tiểu Linh tỏ vẻ kính phục:

– Đệ tử xin tuân lệnh công chúa. Miễn công chúa ra lệnh, đệ tử Cái bang không dám trái lời.

Tiểu Linh rất e ngại, nhìn Tiểu Tà:

– Dương huynh! Đây không phải chuyện đùa, huynh nên thận trọng. Phụ thân muội...

Tiểu Tà thản nhiên:

– Tiểu Linh đừng lo! Chuyện này huynh làm được mà!

Bấy giờ Tiểu Tà thoáng thấy đầu đường ngõ hẻm đâu đâu cũng có ăn mày đang lấp ló theo dõi cuộc nói chuyện, vẻ mặt rất tươi vui.

Tiểu Tà thấy vậy càng hứng chí, vung tay nói oang oang:

– Đệ tử Cái bang sắp phát tài rồi. Ha... ha... ha...

Vừa nói, Tiểu Tà vừa dặt tay Tiểu Linh và Tiểu Thất chạy mất hút trong đám người đang ngược xuôi trên đường phố.

Cả ba người phút chốc đã vào một hí viện, nơi đây là sông bạc nổi tiếng tại thành Trường An, dưới sự bảo trợ của Phi Long Bảo.

o O o

Quả nhiên, Tiểu Tà là đệ nhất cao thủ về môn lắc xí ngẫu, gã vừa vào hí viện không bao lâu đã ăn được một số bạc rất lớn.

Không ai có thể tính được số bạc này là bao nhiêu, nhưng mấy cái túi đeo trên người Tiểu Tà, Tiểu Linh và Tiểu Thất đều đầy nhóc, nặng trĩu.

Ra khỏi cửa hí viện, Tiểu Tà quay lại nói với tên gác cổng:

– Quý huynh đệ! Ta nhắc lời nói lại với Vĩ Diệt Huyền, Bảo chủ Phi Long

Bảo rằng số tiền này ta mượn tạm, sau này sẽ trả lại...

Nói xong dặt tay Tiểu Linh và Tiểu Thất chạy đi.

Tiểu Thất chạy được một lúc, vai đeo nhiều túi tiền quá nặng, mồ hôi toát ra như tắm, nói với Tiểu Tà:

– Dương huynh! Đệ mang tiền quá nặng rồi. Hãy tìm một nơi nghỉ mệt đã.

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta ai cũng mang nặng. Huynh chịu khó một chút, lúc về khách sạn sẽ nghỉ ngơi.

Tiểu Linh nói:

– Không! Muội không đủ sức đi xa nữa, hãy vào chỗ hoa viên kia nghỉ tạm được không?

Tiểu Thất lúc này cũng không khỏe gì, nên bảo Tiểu Tà:

– Chúng ta nên nghỉ mệt một chút.

Tiểu Tà gật đầu:

– Có tiền cũng không sung sướng gì. Được, chúng ta vào hoa viên nhưng phải cẩn thận đề phòng.

Ba người vào đến hoa viên, Tiểu Tà nói với Tiểu Thất:

– Tiểu Thất! Huynh ở đây coi chừng Tiểu Linh, tôi đi một lúc trở lại.

Tiểu Linh hỏi:

– Huynh định đi đâu vậy?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta phải thực hiện lời hứa với đệ tử Cái bang, đêm nay chúng ta tổ chức đại hội phát chẩn.

Tiểu Linh vui vẻ:

– Tổ chức đại hội thế nào?

Tiểu Tà nói:

– Đây là cơ hội để Công chúa Cái bang phô diễn thiện tâm của mình. Tối nay Tiểu Linh sẽ đứng ra làm chủ đại hội.

Tiểu Tà bản tánh thích vui nhộn, gặp cơ hội này rất phấn khởi.

Sau khi ra khỏi hoa viên, Tiểu Tà lập tức đi thuê người lập nên một cái đài cao, dán giấy khắp nơi trong thành Tràng An, thuê một ban trống kèn, đợi lúc trời tối sẽ mở đại hội phát chẩn.

Làm xong mọi việc, Tiểu Tà trở lại trao cho Tiểu Thất và Tiểu Linh một con gà quay:

– Tiểu Thất! Hãy ăn đi! Đêm nay chúng ta hơi mệt nhọc để bảo vệ Công chúa Cái bang ra mắt đệ tử.

Tiểu Linh liếc nhìn Tiểu Tà:

– Dương huynh! Huynh định tổ chức um sùm lên sao?

Tiểu Tà gật đầu:

– Uy danh của Công chúa Cái bang trước mặt đệ tử đâu phải nhỏ. Tiểu Linh, muội cũng ăn một chút để chủ trì cuộc vui đêm nay.

Tiếp đó, Tiểu Tà kể lại công việc đã thuê người lo lắng tổ chức đại hội.

Trời vừa tối, khán đài đã dựng xong ở một khoảng đất rộng. Đội kèn trống đã đánh lên inh ỏi, dân chúng trong thành Tràng An tấp nập đến xem, ai cũng tưởng Tiểu Tà là một đại phú gia làm việc thiện.

Tiếng tăm của Tiểu Tà truyền từ miệng người này đến người khác, thật là rộn rịp.

Tràng An là một cố đô quan trọng, ngoài đường đèn sáng như ban ngày.

Tiểu Tà dẫn Tiểu Linh và Tiểu Thất đến khán đài, mỗi người trên vai đeo nặng những túi bạc rất lớn.

Bấy giờ ăn mày lớn nhỏ trong thành Tràng An đều tề tựu đủ mặt. Không khí tưng bừng nhộn nhịp. Tất cả đều được nhìn mặt vị Công chúa Cái bang và được hưởng một phần tiền phát chẩn.

Giữa lúc đó, từ xa có một bóng người lưng đeo chín túi vải nháy phóc lên khán đài, quay thân hướng về Tiểu Linh.

– Bẩm Tiểu Công chúa! Phân bang trưởng Cái bang Trường An là Phan Tân đã đến lãnh lệnh chỉ giáo.

Đây là một lão ăn mày, thân pháp rất kỳ ảo. Lão ta chỉ lắc mình một cái đã bay vọt lên đài cao, chứng tỏ võ công của lão rất phi thường. Tuy là lão ăn mày, nhưng thái độ rất uy nghi.

Tiểu Linh cười nói:

– Phan Thọ Chủ đừng đa lễ. Dương Tiểu Tà muốn ông đến đây để nhờ ông một việc.

Phan Tân cúi đầu:

– Xin công chúa ra lệnh.

Tiểu Linh nói:

– Phan Thọ Chủ Cái Bang! Tôi nghĩ rằng trong thành Tràng An lâu nay chưa ai làm việc nghĩa. Đêm nay tôi muốn cho đệ tử Cái bang được hưởng tiền cứu tế. Ông nghĩ có được không?

Phan Tân nhận thấy Công chúa Cái bang đã làm được việc tốt, đệ tử Cái bang

ai nấy đều vui vẻ, nên nói:

– Tất cả đệ tử Cái bang trong thành Tràng An đều mang ơn Tiểu Công chúa.

Tiểu Linh chỉ vào Tiểu Tà:

– Đây là ý tốt của Dương Tiểu Tà, bạn của tôi.

Phan Tân quay lại Tiểu Tà:

– Công tử làm công việc này rất tốt. Đại hội cứu tế vô cùng to lớn như vậy, Cái bang chúng tôi tận lực ủng hộ. Xin hỏi công tử có cần gì lão phu giúp đỡ không?

Tiểu Tà nói:

– Phan Thọ Chủ chờ một lát thì đến lúc phát chẩn cho người nghèo. Tôi nhờ trưởng lão báo tin cho đệ tử Cái bang đến đủ mặt, đồng thời phải để ý đến việc động tĩnh xung quanh, phòng bọn xấu thừa cơ hội phá phách.

Phan Tân hiểu ngay công việc này cần phải làm, nên gật đầu:

– Không có vấn đề lo lắng. Tất cả đệ tử Cái bang chịu trách nhiệm.

Nói xong cáo từ Tiểu Linh.

Lúc này thành Tràng An nô nức, dân chúng đến đông nghẹt, ai nấy rất nhộn nhịp. Xung quanh đài đủ các hạng người. Tam giáo, cửu lưu đều đến dự.

Tiểu Tà vô cùng phấn khởi, nhảy lên đài đánh trống.

Tiếng trống rền trời đất, ai nghe cũng có cảm giác rộn ràng.

Bỗng Tiểu Tà ngưng tiếng trống, hướng về dưới đài, nói lớn:

– Chúc quý vị mạnh khỏe! Đại hội cứu tế bắt đầu. Mọi người đến đây ai cũng được hưởng.

Dứt lời, Tiểu Tà dắt Tiểu Linh ra đứng ở giữa đài, hốt từng nắm bạc vãi xuống phía đám đông.

Mọi người chen nhau lượm bạc.

Chưa bao giờ có được cơ hội lượm bạc này, mà bạc thật không phải giả.

Tiếng ồn ào nổi lên trong đám người xô lấn nhau.

Tiểu Tà lớn tiếng:

– Đừng kêu la! Đàn ông đứng một bên, đàn bà đứng một bên để đàn bà khỏi thiệt thòi.

Trong lúc đó, Tiểu Linh phân phát tiền bạc cho đệ tử Cái bang đầy đủ.

Mọi người ai cũng vui vẻ, đem tiền về nhà.

Đêm đã khuya, đại hội đã mãn, Tiểu Tà, Tiểu Linh và Tiểu Thất cùng trở về khách điếm.

Tiểu Tà đã để lại cho thành Tràng An một kỷ niệm khó quên, ai cũng nhớ đến cái tên Dương Tiểu Tà.

Sau khi trở về khách điếm, Tiểu Tà, Tiểu Linh và Tiểu Thất ai nấy đều mệt mỏi, ngủ say.

Lúc trời sáng, Tiểu Tà và Tiểu Thất thức dậy không thấy Tiểu Linh đâu.

Tiểu Tà thất kinh, hỏi Tiểu Thất:

– Cô ta đi đâu người có biết không?

Tiểu Thất ngơ ngác nhìn Tiểu Tà:

– Đệ cũng không biết.

Tiểu Tà hỏi tiếp:

– Ngày hôm qua có nghe chuyện gì khác lạ không?

Tiểu Thất vẫn lắc đầu.

Tiểu Tà chạy lại giường ngủ của Tiểu Linh thì thấy đồ đạc của Tiểu Linh vẫn còn đó, hơi ẩm trên giường cô ta vẫn chưa phai.

Tiểu Tà vội nói:

– Chúng ta phải đi tìm. Nhất định có biến cố xảy ra.

Lập tức Tiểu Tà chạy ra ngoài.

Đại lộ tuy mới sáng, nhưng người đã đông nghẹt. Tiểu Tà vội đi tìm Phan Tân, để hỏi thăm tin tức.

Tiểu Tà đã nổi danh trong thành Tràng An nên được đệ tử Cái bang chỉ dẫn đi tìm Phan Tân không khó khăn gì.

Gặp mặt Phan Tân, Tiểu Tà hỏi ngay:

– Trưởng lão! Ông có gặp Tiểu Linh đâu không?

Lão ăn mày không hiểu tại sao Hàn Linh lại gọi là Tiểu Linh, ngơ ngác hỏi:

– Tiểu Linh là ai?

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Linh tức là Công chúa Hàn Linh của Cái bang.

Phan Tân đã biết là có việc quan trọng, liền hỏi:

– Tiểu công chúa làm sao rồi?

Tiểu Tà nói:

– Sáng sớm hôm nay chúng tôi thức dậy thì không thấy cô ta, tưởng rằng cô ta đến đây tìm ông. Nhưng đến đây cũng không thấy.

Phan Tân nói:

– Tiểu công chúa không đến đây! Công tử chờ một lát, tôi phải thuộc hạ đi dò

tin tức.

Phan Tân biết rằng nếu Công chúa bị mất tích tại địa phận này thì lão rất đắc tội với Bang chủ, và không còn mặt mũi nào gặp lại anh em trong bang phái.

Tiểu Tà nói:

– Nghe nói Cái bang tai mắt khắp thiên hạ, nhất định sẽ tìm được.

Phan Tân gật đầu:

– Đúng vậy! Nhất định phải tìm ra nguyên nhân.

Không lâu, một tên ăn mày nhỏ đã chạy đến, chấp tay:

– Bẩm thọ chủ! Khắp nơi không tìm được tung tích của tiểu Công chúa, nghi chắc Công chúa đã hóa trang mà đi. Nhưng có một việc khả nghi.

Phan Tân vội hỏi:

– Việc gì nói mau.

Tên ăn mày nhỏ nói:

– Buổi sáng có một chiếc xe ngựa gần khu Năm Căn ở phía Đông xuất hành. Theo báo cáo của người đồng bang thì xe ngựa đó thuộc về đệ tử của phái Hoa Sơn. Còn các chuyện khác thì không đáng để ý.

Tiểu Tà nghe nói hét lên:

– Thanh Ký Sơn! Người dám bắt người! Ta phải cạo đầu người mới được. Cho người suốt đời phải làm hòa thượng.

– Đi!

Tiểu Tà kéo Tiểu Thất hướng về ngoại thành chạy theo đại lộ.

Ra khỏi cửa thành, Tiểu Tà nói:

– Tiểu Thất! Huynh từng sống và lớn lên trong hang núi, chắc chắn phân biệt được bản năng các động vật. Bây giờ Tiểu Linh bị mất tích, huynh phải tận lực cùng tôi đi tìm.

Tiểu Thất gật đầu.

Hai người chạy một lúc theo đại lộ độ mười mấy dặm, Tiểu Thất phát hiện có dấu xe ngựa nửa đường dừng lại, nên chạy xung quanh tìm dấu vết.

Không lâu, Tiểu Thất đã gọi Tiểu Tà:

– Lại đây! Lại đây!

Tiểu Tà lập tức đi theo Tiểu Thất. Hai người hướng về tiểu lộ phóng tới.

Tiểu Thất nói:

– Có dấu chân người đi về lối này.

Quả nhiên, hai người vừa chạy được một quãng độ năm dặm đường thì đã tìm

được nhiều vết tích đáng lưu ý.

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Cũng may! Chúng ta không bị lạc hướng.

Tiểu Thất nhìn Tiểu Tà cười:

– Trước mặt có con sông nhỏ. Đó là nơi chúng ta dễ tìm dấu tích nhất.

Vừa nói, Tiểu Thất đã tung mình chạy đến mé sông quan sát, rồi la lên:

– Đúng rồi.

Tiểu Thất vượt qua sông. Tiểu Tà cũng chạy theo.

Quả nhiên, bên kia sông, nơi mé rừng có một ngôi nhà lá.

Tiểu Tà nói nhỏ:

– Tiểu Thất! Đừng vội! Chúng ta phải rình xem Tiểu Linh có ở trong ngôi nhà này hay không.

Tiểu Thất bước chậm lại. Hai người bò đến núp phía sau ngôi nhà.

Quả nhiên ngôi nhà rách bên trong có người.

Có tiếng một lão già nói:

– Thiếu gia! Con nhỏ này đã bị chúng ta bắt rồi. Còn Dương Tiểu Tà chúng ta có cần bắt nó về đây để trừng trị hay không?

Thanh Ký Sơn giọng nói có vẻ giận dữ:

– Tên tiểu tử đó rất mưu trí, linh hoạt, xảo quyệt. Chúng ta muốn bắt nó phải cẩn thận. Bây giờ ban ngày không nên hành động, phải đợi đến tối dùng thuốc mê loại mạnh, xông cho nó thật mê, mới tránh được nguy hiểm.

Ông lão hỏi:

– Thiếu gia nhất định phải bắt nó?

Thanh Ký Sơn nói:

– Ta muốn cho hẳn biết Thanh Ký Sơn này lợi hại đến bậc nào.

Tiểu Tà đứng bên ngoài nghe nói nổi giận sôi gan, nhưng may đã dẫn được. Như vậy công phu tập luyện của Tiểu Tà đã có chút tiến bộ. Nếu trước kia, Tiểu Tà đã có phản ứng lập tức rồi.

Có tiếng lão già nói:

– Thiếu gia! Việc này người có hỏi ý kiến chưởng môn không? Tiểu tử đó sí nhục phái Hoa Sơn, chưởng môn nhất định không bỏ qua. Không chừng chưởng môn tức giận điều động nhân mã bắt tiểu tử trị tội, đâu cần chúng ta ra tay.

Thanh Ký Sơn nói:

– Tôi chưa báo thân phụ tôi biết. Tôi nghĩ đối phó với tiểu tử này chỉ nhờ vào

Tổng quản cũng đủ rồi, đâu cần kinh động lão Vương gia, càng không nên điều động nhân mã.

Thanh Ký Sơn đang lén cha hấn làm chuyện xấu, mặc dù Chưởng môn phái Hoa Sơn là người chính phái, nhưng chỉ có một người con này. Rất tiếc, Thanh Ký Sơn từ nhỏ đến lớn vốn được nuông chiều không được dạy dỗ.

Tiểu Linh lúc này nằm dưới đất, thuốc mê đã tan, tỉnh lại thấy thân thể bị trói, tức giận kêu lớn:

– Thả ta ra! Chúng bay thả ta ra...

Thanh Ký Sơn cười, nói:

– Thả cô nương ư? Đừng mong. Mọi bữa xem cô uy phong rất lớn, bây giờ uy phong để đâu rồi? Chờ ta bắt được tiểu tử đó đem về đây mới giải quyết thân phận của cô nương. Ha... ha...

Thấy Tiểu Linh đã hồi tỉnh, Thanh Ký Sơn đã biểu lộ thái độ dâm dục.

Tiểu Linh nói:

– Tiểu Tà sẽ đến đây giết ngươi.

Thanh Ký Sơn ngạo nghễ:

– Giết ta? Cô nương cứ kêu la xem người yêu của cô có thể đến đây cứu cô nương được không?

Hấn đưa tay muốn xé quần áo của Tiểu Linh.

Tiểu Linh hét lên:

– Tiểu quý! Vô nhân đạo!

Nàng không ngờ Thanh Ký Sơn là một tên dâm ác như vậy. Trong trường hợp này, Tiểu Linh chỉ còn biết tìm cách tự vẫn.

Bỗng bên ngoài có tiếng hét:

– Lui ra!

Một bóng người phóng vào.

Tiểu Tà đã đứng giữa nhà, tay cầm một cục đất ném vào đầu Thanh Ký Sơn, Chuyện bất ngờ, Thanh Ký Sơn đã bị hòn đất ném trúng đầu.

– Oái!

Hấn kêu lên một tiếng sảng sốt, ngã ra phía sau.

Lúc này, Tiểu Thất cũng đã nhảy vào trong nhà, đứng sau lưng Tiểu Tà để bảo vệ.

Lão Tổng quản cản Tiểu Tà lại, hỏi:

– Người là Dương Tiểu Tà sao?

Tiểu Tà hét:

– Các người làm toàn chuyện đời bại, nếu bạn ta có bề nào ta lột da các người ra. Mau nạp mạng đây.

Tổng quản lập tức phát ra một chưởng, hào quang ép tới sáng chói,

Chiêu thức vừa rồi chính là “Vô Tướng thần chưởng” tuyệt kỹ của phái Hoa Sơn, công lực vô cùng uy dũng, làm rung rinh cả ngôi nhà.

Tiểu Tà không tránh né, dùng “Đại Bi chưởng” phát ra.

Chưởng phong ào ào, gió lộng ù ù...

Hai luồng kinh lực chạm nhau:

– Bùng!

Tiểu Tà tuy công lực chưa đủ, nhưng “Đại Bi chưởng” uy lực thần kỳ. Còn Tổng quản Hoa Sơn cũng là một đại cao thủ trong môn phái.

Như vậy Tiểu Tà không thể phong kín thế chưởng của Tổng quản, bị một phần chưởng khí tạt vào ngực.

Ngược lại lão Tổng quản cũng bị chưởng phong của Tiểu Tà ép lui về sau mấy bước.

Lão Tổng quản không ngờ mới trao đổi một chiêu đã bị kém thế, kinh hãi vô cùng. Nhưng lão lập tức vận công hét lên, hai chưởng một trên một dưới đáp lại một chiêu “Dẫn Quỷ Tiếp Thần” hướng về Tiểu Tà.

Tiểu Tà một chưởng ép lui Tổng quản, nhưng lại bị chưởng phong của đối phương ép vào ngực, trong lòng cũng kinh sợ, biết võ công của đối phương không phải tầm thường. Tuy nhiên, Tiểu Tà đang ở vào hoàn cảnh phải tất thắng để cứu người, nên nhất định không nản chí.

Tiểu Tà bay thân về bên trái, dùng một chiêu thí mạng “Phật môn thiên lý” chặt lên đầu Tổng quản.

Hai người tiếp thêm một chiêu, đều cùng lùi lại năm bước.

Lão Tổng quản nơi gò má bên phải đã bị Tiểu Tà đánh trúng đở au. Rất tiếc, Tiểu Tà công lực chưa đủ, nên không làm nát đầu đối phương.

Lão Tổng quản vận thêm công lực, hét một tiếng, định thí mạng.

Bỗng nhiên Thanh Ký Sơn đứng bên cạnh thét lớn:

– Dừng tay!

Tổng quản lập tức lùi lại, ngơ ngác.

Té ra, Thanh Ký Sơn muốn dùng Tiểu Linh làm con tin để khống chế Tiểu Tà. Hắn đưa mũi kiếm ngay cổ Tiểu Linh, nói:

– Dương Tiểu Tà! Nếu người tiếp tục giao đấu ta sẽ giết chế cô gái này.

Tiểu Tà cười nói:

– Được rồi! Ta không giao đấu nữa. Người muốn làm gì đây?

Đôi tay Tiểu Tà xòe ra, như không còn chống đối.

Sự thật không phải Tiểu Tà không muốn giao đấu, nhưng muốn bảo vệ sinh mạng của Tiểu Linh.

Thanh Ký Sơn cười tự đắc:

– Nếu người xuôi tay chịu trời ta sẽ thả cô ta ra.

Tiểu Tà nói:

– Cũng được! Nhưng ta làm sao tin được người đây? Người chính là một người không biết đạo lý, nếu ai tin người thì người đó quả là ngu xuẩn.

Thanh Ký Sơn bị Tiểu Tà mắng, nhưng vẫn không tức giận, cười nói:

– Dương Tiểu Tà! Bây giờ người phải tin ta, tại vì người không còn cách nào khác. Ha... ha...

Tiểu Tà nói:

– Ta chịu thua thì được. Nhưng người muốn trao đổi với ta cách nào đây? Ta cũng nói cho người biết, muốn bắt người phải hiểu rõ lai lịch. Cô gái này không phải là kẻ vô danh tiểu tốt. Nếu người phạm đến cô ta thì Hoa Sơn phải nhất định chết hết.

Tiểu Tà muốn đem thân phận của Tiểu Linh hù nhát Thanh Ký Sơn.

Thanh Ký Sơn nhìn Tiểu Linh một lúc như không tin lời nói của Dương Tiểu Tà.

– Dương Tiểu Tà! Đừng hù nhát ta. Cô ta là ai, chẳng qua là tình nhân của người mà thôi.

Tiểu Tà nói:

– Tình nhân? Ta thì không khách sáo gì! Các người phái Hoa Sơn tốt nhất hãy thả cô ta ra. Ta báo cho các người biết cũng không sao. Cô ta là tiểu Công chúa Cái bang. Nếu các người động đến cô ta thì chỉ cần đệ tử Cái bang mỗi người nhổ một bãi nước miếng cũng đủ cho phái Hoa Sơn chết ngập rồi.

Thanh Ký Sơn biết rằng phái Hoa Sơn dù mạnh cỡ nào cũng không dám cộc giận Cái Bang, nhưng hấn không tin, đáp:

– Ta không tin! Người nói láo!

Tiểu Tà cười lớn:

– Nói láo? Đêm vừa qua ta có mở đại hội cứu tế, nên đã mệt sức, không cần tranh cãi với người. Người chỉ cần xem trên cổ cô ta cũng biết là ai rồi.

Thanh Ký Sơn liếc nhìn Tiểu Linh thấy có cột lục lạc màu đỏ nơi cổ, biết

ngay là công chúa Cái bang.

Hắn có vẻ khiếp vía, nhưng hắn lại tiếc rẻ, nếu thả Tiểu Linh thì khó thoát khỏi nơi đây.

Thanh Ký Sơn cười nói:

– Dù cho cô ta có là tiểu công chúa Cái bang thì cũng phải trao đổi. Chỉ cần người buông tay chịu trời, ta sẽ thả cô ta ra.

Tiểu Tà biết rằng dù cho chưởng môn Hoa Sơn đến đây cũng không dám động đến Tiểu Linh, nhưng lại sợ Thanh Ký Sơn túng thế làm ầu, nên nói:

– Người thả cô ta ra, ta sẽ để cho các người trời dẫn đi.

Tiểu Linh nghe Tiểu Tà nói như vậy rất cảm động, hoảng hốt la lên:

– Tiểu Tà! Mặc kệ muội! Huynh mau rời khỏi nơi đây, đừng lo cho muội.

Tiểu Tà nói:

– Cái gì? Cô tưởng cô tài giỏi hơn ta sao? Lúc này còn kêu cứu, bây giờ lại liều mạng.

Tiểu Linh rơi nước mắt, lặng thinh.

Tiểu Tà đắc ý:

– Tiểu Linh! Muội cùng với Tiểu Thất rời khỏi nơi đây, trở về. Sau đó tìm người đến cứu huynh là thượng sách.

Tiểu Linh nói:

– Muội không muốn huynh bị rơi vào tay kẻ khác.

Thanh Ký Sơn sợ kéo dài câu chuyện sẽ sanh ra cơ biến, nên vội hỏi:

– Tiểu Tà! Người có chịu đổi không?

Tiểu Tà nói:

– Hãy cho người đến đây trời ta. Nhưng phải chờ cô gái kia bước ra ngoài đã.

Thanh Ký Sơn nói:

– Không được! Hãy điểm huyết người trước rồi ta mới cho cô ta ra ngoài. Tổng quản, hãy điểm huyết hắn.

Tổng quản ứng tiếng, bước tới điểm vào huyết ma của Tiểu Tà.

Tiểu Tà giả bộ ngã xuống đất, miệng nói:

– Tiểu Thất! Hãy đưa Tiểu Linh trở lại khách điểm. Sau đó dẫn người đến đây cứu ta.

Tiểu Thất này giờ đứng yên, bây giờ có lệnh, hắn bước tới cầm cứng Kim đao thủ thế.

Thanh Ký Sơn cũng không muốn làm khó dễ Tiểu Linh, liền mở trời cho

nàng.

Tổng quản cũng kéo Tiểu Tà tới trước mặt Thanh Ký Sơn.

Tiểu Linh buồn bã bước đến bên Tiểu Thất.

Tiểu Tà nhìn thấy Tiểu Linh đã theo Tiểu Thất ra khỏi nhà an toàn, liền nhìn Thanh Ký Sơn:

– Người muốn làm gì ta đây?

Thanh Ký Sơn cười nói:

– Dương Tiểu Tà! Ta phải xẻo thịt người xát muối để rửa nhục. Làm cho người muốn chết cũng không được. A Phúc đâu! Bắt hắn trói lại.

Lúc này Tiểu Tà mới biết còn có A Phúc núp trong xó nhà.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Những kẻ đáng chết thì cũng đã đến đây rồi. Ta đang nghi ngờ tại sao lại thiếu mặt người ở đây.

A Phúc vốn đã kinh sợ Tiểu Tà, nhưng bây giờ Tiểu Tà đã bị khống chế, nên hùng hổ chạy đến, tay cầm sợi dây, trói Tiểu Tà.

Tiểu Tà bỗng nhiên xoay thân:

– Phạch... Phạch!

A Phúc đã bị Tiểu Tà tát hai bạt tai, té xuống đất.

Tiểu Tà cười lớn:

– A Phúc! Đầu của người chưa lành, đã bị hai tát tai đến gãy răng.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ, Thanh Ký Sơn thất kinh, thụt lùi mấy bước muốn chạy trốn.

A Phúc thấy vậy sợ hãi chạy vào xó nhà.

Lão Tổng quản cũng cả kinh, không hiểu tại sao Tiểu Tà bị điểm huyết mà vẫn không bị khống chế.

Thực ra Tiểu Tà đã được lão đầu dùng kim dò huyết và ngâm thuốc gần mười năm trời, không thể dùng thủ thuật thông thường khống chế gã được.

Chỉ cần một sơ hở của đối phương, Tiểu Tà đã giải cứu cho Tiểu Linh.

Lúc này Tiểu Linh đã được giải thoát, nhưng vẫn lo lắng cho Tiểu Tà, nên sai Tiểu Thất trở lại dò xét.

Tiểu Tà thấy Tiểu Thất trở lại, biết ngay Tiểu Linh sai khiến, liền gọi lớn:

– Tiểu Thất! Vào đây! Ta giao lão đầu này cho người.

Tiểu Thất nghe tin vội chạy vào.

Một cuộc giao tranh xảy ra.

Tiểu Tà chỉ cần một trảo đã bắt Thanh Ký Sơn ném vào góc nhà.

Thanh Ký Sơn như người say rượu, hai tay quờ quạng như con chó điên.

Tiểu Tà vỗ một chưởng vào ngực Thanh Ký Sơn té nhào xuống đất, máu miệng trào ra.

Tiểu Tà quay nhìn Tiểu Thất thấy không có gì nguy hiểm, liền từ từ bước tới gần Thanh Ký Sơn, hét:

– Người dám cả gan làm chuyện ám toán ta. Thật to gan.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa đánh vào đầu Thanh Ký Sơn làm cho Thanh Ký Sơn sợ quá, chấp tay năn nỉ:

– Dương huynh! Tôi sai rồi! Mong huynh tha tội, cho tôi được sống để có cơ hội sửa mình.

Vừa nói vừa khóc hu... hu...

Tiểu Tà cười hi hí:

– Người khóc cái gì? Người không đáng sống. Người không phải đàn bà, nhưng ta không giết người, chỉ cho người làm... hòa thượng.

Thanh Ký Sơn thấy Tiểu Tà không có ý sát hại, mừng rỡ nói:

– Đa tạ Dương đại hiệp! Tại hạ nhất định cạo đầu đi tu để đền ơn đại hiệp.

Tiểu Tà nói:

– Ta không thể tin người! Ta bữa nay phải cạo đầu người để cho người có cơ hội đi tu.

Nói xong rút ra một lưỡi phi đao, cắt trụi tóc Thanh Ký Sơn bóng loáng.

Tiểu Tà nói:

– Đầu người trọc rồi, không muốn làm hòa thượng cũng không được.

Thanh Ký Sơn không bị giết, tuy bị cạo đầu cũng rất vui lòng, hỏi:

– Dương đại hiệp! Bây giờ có thể tha cho tôi được chưa?

Tiểu Tà hét:

– Cút đi!

Thanh Ký Sơn nghĩ thầm:

– Chỉ cần ta không bị giết thì thù này sẽ được báo ứng.

Bây giờ Tiểu Tà đã bỏ Thanh Ký Sơn bước ra ngoài, đi tìm Tiểu Linh, nhưng nàng đã trở lại, đứng núp bên ngoài quan sát tình hình.

Tiểu Tà mừng rỡ:

– Tiểu Linh! Mọii chưa đi khỏi nơi đây sao?

Tiểu Linh nói:

– Muội đã đi được một đoạn đường, nhưng lo lắng không yên tâm, nên phải quay lại đây.

Tiểu Tà nói:

– Huynh đã cạo đầu tên tiểu quý đó rồi. Theo ý muội muốn xử lý hắn cách nào?

Tiểu Linh nói:

– Cứ tha cho chúng nó! Nhưng muội chắc chắn Cái bang sớm muộn gì cũng sẽ hỏi tội chúng.

Tiểu Tà thấy Tiểu Linh nói như vậy cũng tha luôn lão Tổng quản, không giao đấu nữa.

Lão Tổng quản thấy Thanh Ký Sơn bị cạo đầu rất căm hận, nhưng không dám nói nửa lời.

Thanh Ký Sơn thấy Tiểu Tà, Tiểu Linh, Tiểu Thất đã đi khỏi, lộ mặt ra, nghiêng rằng:

– Dương Tiểu Tà! Ta không giết người thê không làm người.

Lão Tổng quản, Thanh Ký Sơn, A Phúc cũng lần lượt rời khỏi căn nhà.

o O o